

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. március 6-án.

91. zsoltár 9-12. verse: „Ha az Urat tartod oltalmaznak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben”.

Kedves Testvéreim!

Bőjt első vasárnapján elénk került az a történet, ami alapján egyáltalán a böjtről beszélhetünk. Hiszen ha Jézus maga nem lett volna ott a pusztában 40 nap és 40 éjjel, és nem böjtölt volna, akkor mi sem tartanánk ezt a gyakorlatot. Ugyanakkor mi reformátusok a fizikai böjtölés mellett hangsúlyt fektetünk a lelki böjtre is, és arra is, hogy az ember legalább ebben a 6 hétben, ami még húsvétig hátra van, legalább ebben az időszakban valósítsuk meg, hogy megvonunk magunktól valamit, ami fontos nekünk, és ez alatt az idő alatt imádkozunk, Bibliát olvasunk, Isten felé fordulunk. Ha ugyanis a böjtöt definiálnom kellene, akkor azt mondanám, hogy az nem más, mint időképzítés Istennek.

Jézus, amikor ott van a pusztában, akkor ezt teszi. Időt szán arra, hogy a mennyei Atyával legyen, hogy felkészüljön a küldetésére, és ennek érdekében lemondott az ételről, az italról, a közösségi életéről, hogy senki és semmi ne vonja el a figyelmét a legfontosabbról. Jézus tudta, hogy el kell hoznia számunkra a megváltást és az örök életet, és ezért bizonyos dolgokról le kell mondania. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy Jézus egész élete böjtölés volt, hiszen neki nem volt saját lakása, nem volt saját munkája, nem volt saját családja, hogy az egész világ bűnét el tudja hordozni, és az egész világot meg tudja váltani.) Aki Krisztus követésében jár, az a böjti időszakban ugyanígy tesz. Annak érdekében, hogy a legfontosabbat ne felejtse el, hogy tudja, a megváltást és az örök életet számára is elhozta a Megváltó, annak érdekében bizonyos dolgokról lemond.

Ehhez képest ez a felolvasott zsoltár csupa jó dologról és ajándékról, és többletről beszél. Nincsen benne semmi lemondás. Mégis, hogyha alaposabban odafigyelünk, akkor meghalljuk azt a rövid felvezetést: „ha az Urat tartod oltalmaznak, a felségest hajlékodnak”, akkor történik minden jó az életünkben.

„Ha az Urat tartod oltalmaznak, a felségest hajlékodnak”. Ennek a mondatnak pedig jelen helyzetben különös hangsúlya van. A most is zajló orosz-ukrán háború több millió embernek vette el az otthonát. Több százezer ember már a hazájából is elmenekült, hogy megmentse a családja életét. Elveszítettek otthont, és elveszítettek hazát. Ebben a helyzetben pedig nincsen hajlékuk. Sem fizikailag, sem pedig érzelmileg. De minden körülményben lehet hajlékuk nekik is, és nekünk is: lelkileg.

Ez a zsoltár éppen ezért nagyon komoly kérdést vetett fel nekem. A felségest tartom-e hajlékomnak? Ő-e az, akinél mindig otthonra találok? Amikor zaklatottá válik az életem, amikor elveszítem az erőmet, amikor azt érzem, hogy sokkal több a feladat, mint amennyi erőm van, akkor hova megyek, kihez menekülök, kinél találok otthonra? Kipanaszkodom magam a barátaimnak, meg a családomnak, és ezzel úgy érzem, hogy minden rendeződött? Esetleg valamilyen kapcsolódással megpróbálok regenerálódni? Vagy elsőként odamegyek Istenhez, imádkozom, és utána teszem meg azokat, amiket felsoroltam? Ne legyen illúziónk. Ahová először megyünk, ahová először futunk, az a legfontosabb hely az életünkben, az a lelki otthonunk. Istent tartjuk-e lelki hajlékunknak?

Hogyha megnézzük a tanítványok életét, akkor azt látjuk, hogy Jézus Krisztus nem várta el a tanítványaitól, hogy ne legyen semmilyük. Péternek volt családja, és volt háza. Nem azt kérte Jézus, hogy tagadja ki a családját, és adjon el mindent, hanem azt kérte, hogy a sorrendet mindig tartsa szem előtt. Bármit tesznek, bármerre mennek a tanítványai, mindig legyen az első nekik Jézus. A böjt, a felolvasott zsoltár alapján azt jelenti, hogy Istent teszem az első helyre, Őhöz forduló elsőként, hogyha valami baj van, és azután megyek tovább az életemben. Vagyis amikor lelkileg hazamegyek, otthonra találok, megnyugszom, akkor tudok a földi életemben mindent jól és helyesen megélni, a földi otthonomban is.

„Ha az Urat tartod oltalmaznak, és a felségest hajlékodnak”. Ha Ő az első. Milyen sok nehézséget, problémát, veszekedést, konfliktust elkerülhetnénk, hogyha így tennénk. Amikor mondjuk egy tanár, vagy diák nem úgy szól nekünk, hogy az jó legyen, akkor ne az legyen az első dolgunk, hogy azt megosztjuk valakivel, akár szóban, akár az okos telefonon keresztül, hanem imádkozzunk egyet, és kérjük Istent, hogy adjon nekünk bölcsességet, miként járjunk el ebben a helyzetben. Aztán lehet, hogy úgy tudjuk megosztani másokkal, hogy abban nincsen indulat, és nincsen semmi rejtett agresszió. Amikor a munkahelyen az ott lévő munkatársunk folyamatosan áskálódik ellenünk, és meg akarja keseríteni az életünket, akkor először imádkozzunk, és kérjük Istent, hogy adjon tisztánlátást a helyzetben, hogy megfelelő módon tudjunk válaszolni a másiknak. A bántásra nem a visszabántás a megoldás. A fájdalom okozására nem a fájdalom adása a megfelelő megoldás. Nem mondta Jézus sehol, hogy tartsuk meg a szemet-szemért, fogat-fogért elvet. Hanem azt mondta, hogy ezt a hozzáállást az Ő megjelenése

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. március 6-án.

eltörölte. Aki Istent tartja lelki otthonának, az nem üt vissza, az nem szól vissza, az nem bánt vissza. Hanem belép lelki otthonába, rendezi Istennel a szívében lévő indulatokat, és aztán halad tovább az életében.

Aki pedig a bőjti időszakban Istennel él együtt, és Őt tartja hajlékának, otthonának, az megéli, hogy nem éri el a baj. Nagyon sokat gondolkodtam már ezen a mondaton. Amikor a COVID járvány megkezdődött, akkor ezt a zsoltár idézetet választotta egyházunk biztatásként. „Nem érhet téged baj”. Ez azt jelenti, hogy nem leszünk betegek, és nem halunk meg? Hogy nem érhet minket baleset, nem sérülhetünk meg? Hogy nem lesz gazdasági nehézségünk, és nem lehetünk szegénységben? Mit jelent ez, hogy „nem érhet téged baj”?

Természetesen el kell felejtünk azt, hogy aki Istent tartja oltalmának, az bekerül egy szuper erőterbe, és onnantól kezdve örömben, boldogságban, egészségben fog élni mindörökké. Vagyis ez meg fog történni, mert Jézus Krisztus ezt megígérte, de nem itt a földön. Földi keretek között úgy kell értelmeznünk ezt a mondatot, hogy a lelkünket nem érheti baj. Nem történhet semmi olyan, ami elszakítana minket Istentől, vagy az Ő szeretetétől. Ahogyan Pál apostol a Római levélben leírta, és ezt a hosszabb részletet hadd idézzem, mert szépen összefoglalja a lényegét: „Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít. Ki ítélne kárhozatra? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Isten jobbán van, és esedezik is értünk. Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?” (Római levél 8. rész 31-35. verse) A folytatásban pedig olvashatjuk, hogy soha, semmilyen körülmények között semmi nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

„Nem érhet téged baj”. Lehet, hogy háborús híreket hallunk, nyomorúságot látunk, és értetlenül állunk az események előtt. Lehet, hogy félünk a jövő miatt. Lehet, hogy úgy érezzük, ez az egész konfliktus túlterheli a rendszert, a jótékonyt, a gazdasági, és társadalmi rendszert. De Isten itt megígérte, hogy ha Őt tartod oltalmadnak, és hajlékodnak, akkor nem érhet téged baj. Nem fordulhat elő, hogy bármi olyan teher érne, ami túlterhelné a rendszert. Nem szabad félnünk, nem szabad aggódunk, mert Isten Jézus Krisztusban megváltott minket. Az örök élet Őbenne biztosan a mienk. Ezért mondhatjuk ki bizalommal, hogy minket biztosan nem érhet baj.

És még egy ajándékot mellé tesz mindennek Isten. Ha Ő a hajlékunk és oltalmunk, akkor angyalok vigyáznak ránk minden úton. „Megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben”. Olyan sokszor végiggondoltam már, hogy mi reformátusok milyen keveset beszélünk a védő- és őrző angyalokról. Milyen kevésszer fogalmazunk meg, hogy Istennek ilyen formában is gondja van ránk. Talán azt hisszük, hogy mindez olyan megfoghatatlan, meg az angyalok kifejezést egy kicsit kisajátította magának az ezotéria is. Pedig feketén-fehéren itt áll, hogy Isten angyalokat állít mellénk, sőt angyalok fogják a kezünket. Megszégyenítésül mondom, de még a Sátán is tudja, hogy Istennek vannak angyalai, akiket kirendel az életünk mellé. Ott idézi az evangéliumban Jézusnak ezt a zsoltáridézetet. Mi pedig azt gondoljuk, hogy ilyen nem létezik.

Egy történetet szeretnék elmondani, hogy megértsük miről is van szó, amikor arról hallunk, hogy Isten oda-rendel mellénk védőangyalokat. Nagyjából 12 évvel ezelőtt történt, hogy segítettem egy családtagunknak a költözésben. A költözéshez pedig egy olyan mikrobuszt használtunk, ami magasított, hosszított változat volt, hogy minden beleférjen. Amikor Győrnél jártunk, akkor az autópálya az elkerülő szakaszon egy kicsit a terepszint fölé emelkedik, és egy erős kanyarral megy tovább. Erős szél fújt. Amikor egy kamiont előzve kiértünk arra a szakaszra, akkor oldalról kapta el a járművet a szél. Annyira váratlan volt, és annyira nagy erővel érte a járművet, hogy abban a pillanatban biztos voltam abban, hogy a jármű felborul, mi ott a helyszínen meghalunk, és nincsen tovább. Ahogyan mondani szokták, egy jelenetsor lepergett a szemem előtt. Amikor újra normál lelki állapotban voltam, akkor már túljutottunk a kanyaron, és haladtunk egyenesen tovább az autópályán. Soha nem fogom tudni semmi mással megmagyarázni, hogy ott és akkor nem történt semmi baj, mint azzal, hogy valaki még megfogta velem együtt a kormányt, és vezette az autót tovább.

Isten megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak ránk minden úton. Minden úton. Nincsen kivétel. Akik ugyanis Krisztusban hisznek, azok ugyanúgy angyalt kapnak az életük mellé, mint ahogyan Megváltónkat angyal bátorította a Gecsemáné kertben. Angyal érkezett a börtönbe, amikor Péterék ott voltak. Angyal adott útmutatást Pálnak, hogy Rómába kell mennie. Ezek az angyalok pedig bátorító angyalok voltak. Akik itt vannak a mi életünk mellett is a fájdalomainkban, a gyászunkban, a félelmeinkben. Isten parancsot adott az angyalainak, hogy vigyázzanak ránk minden úton. Ők pedig vigyáznak ránk minden úton.

Kedves Testvéreim! Ebben a hitben és bizalomban vigyünk el magunkkal ennek a zsoltárnak az üzenetét: „Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben”. *Amen!*